

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש

על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כנגד העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - חוקת קפד

אָשֶׁר אָמַר ה' לְמֹשֶׁה אֲסַף אֶת הָעָם, מִשּׁוּם שֶׁבָּאָר זוּ לֹא זָוָה (באר) מִקֵּם. וְאִם תֹּאמַר, אֵיךְ יִכְלֹו לְשֹׂאֵב מִמִּנְהָ בָּלָם? אֲלֹא הוּא מוֹצִיא לְשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר נְחָלִים, וְהַמַּעֲיָן מִתְמַלֵּא וְיוֹצֵא לְכָל הַצְּדִידִים, וְאָז הוּא יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעֲרֵי שְׁחֹנִים וְרוֹצִים מִים, עוֹמְדִים עֲלֶיהָ וְאוֹמְרִים שִׁירָה. וְכֹה אוֹמְרִים? עַלִי בָּאָר. הַעֲלִי מִימִידָה לְהוֹצִיא מִים לְכָל זְלָהוּת מְשָׁקִים מִמֶּנָּה. וְכֵן אוֹמְרִים שְׂבַח שֶׁל בָּאָר זֹאת, בָּאָר הַפְּרוּחַ שָׁרִים וְגו'. דְּבַר אֲמַת הוּא אוֹמְרִים, וְכֵךְ הוּא.

מִכָּאן לְמַדְנוּ (בא ראה), כֵּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְעוֹרֵר דְּבָרִים שֶׁל מַעְלָה, בֵּין בְּמַעֲשֵׂה בֵּין בְּדַבָּר – אִם אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה אוֹ אוֹתוֹ דְּבַר לֹא נַעֲשֶׂה פְּרָאוּי, לֹא מְעוֹרֵר דְּבַר. כֵּל בְּנֵי הָעוֹלָם הוֹלְכִים לְעוֹרֵר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת דְּבַר שְׁלֹמֶעֱלָה, אָבִל מְעַטִּים אֵלּוּ שִׁידוּעִים לְעוֹרֵר, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרוֹב לְכָל הַיְדוּעִים לְקַרְא לֹא יוֹעִיר הַדְּבַר פְּרָאוּי. אָבִל אִם לֹא יוֹדְעִים לְקַרְא לוֹ, הוּא אֵינֹו קְרוֹב, שְׁפָתוֹב (שם קמה) קְרוֹב ה' לְכָל קְרָאוּי וְגו'. מַה זֶה בְּאֲמַת? שִׁידוּעִים לְעוֹרֵר דְּבַר אֲמַת פְּרָאוּי, וְכֵן כִּפְלָא.

גַּם כָּאן הוּא יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים דְּבֹרִים אֵלֶּה, דְּבָרֵי אֲמַת, בְּדֵי לְעוֹרֵר בָּאָר הַזֹּאת וְלַהֲשִׁיבָה לְיִשְׂרָאֵל, וְעַד שְׁאוֹמְרִים מִלִּים אֵלּוּ, לֹא מְתַעוֹרְרָת. וְכֵן אֶפְלוּ בְּאוֹתָם מְכַשְׁפֵי הָעוֹלָם שְׂמַשְׁתַּמְשִׁים בְּמִינִים רְעִים, עַד שְׁעוֹשִׂים מַעֲשִׂיהֶם שֶׁל אֲמַת אֲלֵיהֶם – אִם לֹא אוֹמְרִים דְּבָרֵי אֲמַת בְּשִׁבְלֵי הַמַּשְׁיָד אוֹתָם בְּגוֹנִים אֵלּוּ שְׁרוּצִים, לֹא מְתַעוֹרְרִים לְגַבְיָהֶם. וְאֶפְלוּ שְׁצוֹנְחִים כֵּל הַיּוֹם בְּדְבָרִים אַחֲרִים אוֹ בְּמַעֲשֵׂה אַחֵר, לֹא מוֹשְׁכִים אוֹתָם אֲלֵיהֶם לְעוֹלָמִים וְלֹא מְתַעוֹרְרִים אֲלֵיהֶם.

בֹּא וְרֵא, כְּתוּב (מלכים א יח) וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם הַבַּעַל וְגו'. מַה הַמַּעֲסֵם? אַחַד, שְׁאִין רְשׁוּת בְּאוֹתוֹ בַּעַל בְּזוּה. וְעוֹד, שֶׁהַדְּבָרִים לֹא מְכַשְׂרִים בְּיַנְיָהֶם, וְהַשְׂכִּיחַם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִקֵּם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (שם) וְאֵתָה הַסִּבָּת אֶת לָכֶם אַחֲרֵינִית. אַשְׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שִׁידוּעִים לְקַרְא לְרִבּוּנָם פְּרָאוּי.

אָמַר רַבִּי שֶׁמַּעוֹן, כָּאן צְרִיךְ לְגַלוֹת דְּבַר. בֹּא וְרֵא, כֵּל מִי שִׁידוּעַ לְסִדְר מַעֲשֵׂה פְּרָאוּי וְלִסְדֵר דְּבָרִים פְּרָאוּי, זֶה בְּיָדָיו מְעוֹרֵר אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַמְשִׁיךְ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים שְׁפָכְשָׂרִים. (ואם לא, לא יבשר להם). וְלֹא הַכְּשֵׁר לָהֶם. אִם כֵּן, כֵּל הָעוֹלָם יוֹדְעִים לְסִדְר מַעֲשֵׂה וְלִסְדֵר דְּבָרִים, מַה חֲשִׁיבוֹת הַצְּדִיקִים שִׁידוּעִים עַקֵר הַדְּבַר וְהַמַּעֲשֵׂה, וְיוֹדְעִים לְכַזּוֹ לֵב וְרָצוֹן יוֹתֵר מֵאֵלּוּ הָאֲחֵרִים שֶׁלֹּא יוֹדְעִים כֵּל פֶּדָה?

אֲלֹא אֵלֶּה שֶׁלֹּא יוֹדְעִים עַקֵר הַמַּעֲשֵׂה כֵּל זֶה, אֲלֹא סִדְר בְּעֵלְמָא וְלֹא יוֹתֵר, מוֹשְׁכִים עֲלֵיהֶם מְשִׁיכוֹת שְׂאֵחַר פְּתָפִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּא טַם בְּאוּיֵר, שֶׁהַשְּׂגָחָה נִקְרָא.

וְאֵלֶּה שִׁידוּעִים וּמְכֻנְיָם לֵב וְרָצוֹן, מוֹצִיאִים כְּרֻכּוֹת מִמְקוֹם הַמַּחְשָׁבָה, וְיוֹצִיאִים בְּכָל הַגּוֹעִים וְהַשְּׂרִישִׁים בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל פְּרָאוּי, עַד שְׁמוֹתַבְּרִכּוֹם עֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוֹנִים, וְשֵׁם הַקְּדוּשׁ מִתְבָּרַךְ עַל יָדֶם. אַשְׁרֵי חֲלָקָם, שְׁחֵרֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרוֹב אֲלֵיהֶם וּמְזַמֵּן בְּגַנְדָּם. בְּשַׁעֲרֵי שְׁקוֹרָאִים לוֹ הוּא מְזַמֵּן אֲלֵיהֶם. בְּשַׁעֲרֵי שְׁחָם בְּצָרָה הוּא אֲצֵלָם. הוּא מְכַבֵּד אוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים צא) כִּי כִי חֲשַׁק וְאֶפְלִטָהוּ אֲשַׁבְּחָהוּ כִּי יַדַּע שְׁמִי.

אָשֶׁר אָמַר יי לְמֹשֶׁה אֲסַף אֶת הָעָם, בְּגוֹן דְּהָאִי בָּאָר לֹא אַעֲדִי (באר) מִנְיָהּ. וְאִי תִּמְנָא, הִיךְ יִכְלִין לְשֹׂאֵבָא מִנְיָה בְּלֵא, אֲלֹא אִיהוּ נְפִיק לְתַלְמִסַּר נְחָלֵי, וְנִבְיַע אַתְּמַלִּי וְנְפִיק לְכָל סְטָרִין, וְכַדִּין הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעֲרֵי דְשַׁאָרֵין וּבְעֵינֵין מִיָּא, מְיַמִּין עֲלֵיהָ, וְאֶמְרֵי שִׁירָתָא. וְכֹה אֶמְרֵי, עַלִי בָּאָר. סְלָקִי מִימִידָה, לְאֶפְקַא מִיִּין לְכָלָא, וְלֹא תִשְׁקָחָה מִנְּהָ. וְכֵן אֶמְרֵי תוֹשַׁבְחָתָא דְּהָאִי בָּאָר, בָּאָר הַפְּרוּחַ שָׁרִים וְגו'. מִלָּה קְשׁוּט הוּוּ אֶמְרֵי, וְכֵךְ הוּא.

מִהְבָּא אוֹלִיבְנָא (נ"א תא חזו), כֵּל מִזַּן דְּבַעֲי לְאֶתְעָרָא מִלִּין דְּלַעֲלֵא, בֵּין בְּעוֹבְדָא בֵּין בְּמִלְהָ. אִי הוּוּא עוֹבְדָא, אוֹ הוּוּא מִלְהָ, לֹא אַתְעָבִיר בְּדָקָא יְאוּת, לֹא אַתְעָר מְדִי. כֵּל בְּנֵי עֵלְמָא אֲזִלִּין לְבֵי בְּנֵי שְׂתָא לְאֶתְעָרָא מִלָּה דְּלַעֲלֵא, אָבִל זְעִירִין אֵינִין דְּיִדְעִין לְאֶתְעָרָא, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרוֹב לְכָלָא דְּיִדְעֵי לְמַקְרִי לִיהָ וְלֹא תִעָרָא מִלָּה בְּדָקָא יְאוּת, אָבִל אִי לֹא יִדְעֵי לְמַקְרִי לִיהָ, לֹא אִיהוּ קְרוֹב, דְּכַתִּיב (תהלים קמה) קְרוֹב יי לְכָל קוֹרְאוּי וְגו'. מֵאִי בְּאֲמַת. דְּיִדְעֵי לְאֶתְעָרָא מִלָּה דְּקְשׁוּט בְּדָקָא יְאוּת, וְכֵן כִּפְלָא.

אִיהָ הַבָּא, הוּוּ אֶמְרֵי יִשְׂרָאֵל הִנֵּי מִלִּין, מִלִּין דְּקְשׁוּט, בְּגוֹן לְאֶתְעָרָא (דף קפ"ד ע"א) לְהָא בְּרִיא, וְלֹא שְׁקָחָה לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, וְעַד דְּאֶמְרֵי הִנֵּי מִלִּי לֹא אַתְעָר. וְכֵן אֶפְלוּ בְּאֵינִין חֲרִשֵׁי עֵלְמָא, דְּמַשְׁתַּמְשִׁי בְּזִינִין בְּיַשׁוּי, עַד דְּעָבְדִי עוֹבְדֵי דְּקְשׁוּט לְגַבְיָהֶם, אִי לֹא אֶמְרוּ מִלִּי דְּקְשׁוּט, בְּגוֹן לְאֶמְשָׁבָא לוֹן בְּהִנֵּי גוֹנוֹא דְּבַעֲיָיו, לֹא מְתַעוֹרְרִין לְגַבְיָהֶם, וְאֶפְלוּ דְּצוּחֵי כֵּל יוֹמָא בְּמִלִּין אַחֲרֵינִין, אוֹ עוֹבְדָא אַחֲרָא, לֹא מוֹשְׁכִין לוֹן לְגַבְיָהֶם לְעֵלְמִין, וְלֹא מְתַעוֹרְרִין לְקַבְלֵיהוּ.

תֵּא חֲזוּ, כְּתִיב, (מלכים א יח) וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם הַבַּעַל וְגו'. מֵאִי טַעְמָא. חַד דְּלֵא רִשׁוּ בְּהַחֲוּא בַּעַל בְּהָא. וְעוֹד מְלִין לֹא מְתַבְּשָׁרִין בְּיַנְיָהֶם, וְאֶנְשֵׁי לוֹן קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַחֵן. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (מלכים א יח) וְאֵתָה הַסִּבָּת אֶת לָכֶם אַחֲרֵינִית. וְכָאִין אֵינִין צְדִיקֵיָא, דְּיִדְעֵי לְמַקְרִי לְמַאֲרִיחוֹן בְּדָקָא יְאוּת.

אָמַר רַבִּי שֶׁמַּעוֹן, הַבָּא בְּעֵינָא לְגַלְזָה מִלָּה. תֵּא חֲזוּ, כֵּל מִזַּן דְּיִדְעַ לְסִדְרָא עוֹבְדָא בְּדָקָא יְאוּת, וְלִסְדְרָא מִלִּין בְּדָקָא יְאוּת, הָא וְדֵאִי מְתַעֲרֵי לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאֶמְשָׁבָא מִלִּין עֲלֵאִין דְּמַתְבָּשְׂרִין. (ס"א וְאִי לֹא, לֹא אַתְבְּשֵׁר לְגַבְיָהֶם). וְלֹא אֶכְשֵׁר לְגַבְיָהֶם אִי חֲבִי כֵּל עֵלְמָא יִדְעֵי לְסִדְרָא עוֹבְדָא, וְלִסְדְרָא מִלִּין, מֵאִי חֲשִׁיבוּ דְּלַחוֹן דְּצְדִיקֵיָא, דְּיִדְעֵי עַקֵרָא מִלָּה וְעוֹבְדָא, וְיִדְעֵי לְכוֹנוֹא לְבָא יַרְעוּתָא, וְיַתִּיר מוֹאֲלִין אַחֲרֵינִין, דְּלֵא יִדְעֵי כֵּל כֵּן.

אֲלֹא אֵלִין דְּלֵא יִדְעֵי עַקֵרָא דְּעוֹבְדָא בּוֹלֵי הָאִי, אֲלֹא סִדְרָא בְּעֵלְמָא וְלֹא יְתִיר, מוֹשְׁכִין עֲלֵיהֶם מְשִׁיכוֹת דְּבַתֵּר בְּתַפְּסֵי דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא טַם בְּאוּיֵרָא דְּשַׁגְּחָהוּ אֶמְרֵי.

וְאֵלִין דְּיִדְעֵי וּמְכֻנְיָם לְבָא יַרְעוּתָא, מוֹפְקֵי בְּרִכָּאן מֵאֲתַר דְּמַחְשָׁבָה, וְנְפִיקוּ בְּכָל גּוֹעִין וְשָׁרִישִׁין בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל בְּדָקָא יְאוּת, עַד דְּמַתְבָּרְכּוֹן עֲלֵאִין וְתַתְּחוֹן, וְשָׂמָא קוֹדְשָׁא עֲלָה מִתְבָּרַךְ עַל יַדֵּיהוֹן. וְכֹהֵא הוֹלְקֵיהוֹן. הֵדָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרוֹב לְגַבְיָהֶם, וְזַמִּין לְקַבְלֵיהוֹן, בְּשַׁעֲרֵי דְּקַאֲרוֹן לִיהָ, הוּא זְמִין לוֹן. בְּשַׁעֲרֵי דְּאֵינִין בְּעַאקוּ, הוּא לְגַבְיָהֶם, הוּא אוֹקִיר לוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים צא) כִּי כִי חֲשַׁק וְאֶפְלִטָהוּ אֲשַׁבְּחָהוּ כִּי יַדַּע שְׁמִי.

תורה נא

אמר רבי עקיבא: בשאתם מגיעין לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים, שנאמר: דבר שקרים לא יבזן לנגד עיני:

(חגיגה יד)

כי השקר מזיק לעינים בגשמיות וברוחניות, בבחינת (ישעיה ג): ומשקרות עינים; כי בשתעינים בהות הם משקרין, שאינם מראין הדבר כמות שהוא, כגון: על דבר גדול מראה שהוא קטן, ועל אחד שהוא שנים, הפך מן האמת. כי העינים נעשו בהות מן הדמעות, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (שבת קנא:): וישבו העבים אחר הגשם - זה הראות, שהולך אחר הבכי. ודמעות הן ממותרי המרה שחורה, שהטבע דוחה אותם לחוץ דרך העינים. והמרה שחורה היא שאבת מעכירת הדמים. ועכירת הדמים הוא על ידי השקר, כי אי אפשר לדבר שקר, עד שיעבר את דמיו, ואמת אי אפשר לדבר, בייאם בשמונה מקדם את הדמים. כי עקר הדבור הוא הנפש, כמו שכתוב (שה"ש ה): נפשי יצאה בדבורי; והנפש הוא הדם, כמו שכתוב (ויקרא יז): כי הדם הוא הנפש. נמצא, בשאומר שקר, יש לו עכירת הדמים, ומזה באה המרה שחורה, וממותרי המרה שחורה נתהוו הדמעות, ועל ידי זה העינים בהות. וזה בחינת (איוב ל): הקטפים מלוח עלי שיה. מלוח, זה בחינת דמעות, שהם מים מלוחים, שבא על ידי שיה. וזה בחינת: אל תאמרו מים מים, שהוא אזהרה על שקר, (כמו שפס' שם שנאמר: דבר שקרים לא יבזן וכו'). מים מים, הם בחינת שקר, שהוא בחינת דמעות, שהם מים מלוחים. כי השותה מים, מרוח צמאונו, אך השותה מים מלוחים, לא די שאינו מרוח צמאונו, אלא שמוסיף צמאון על צמאונו, עד שצריך לשותה מים אחרים, לכבות צמאונו. ועלין נקרא השקר, מים מים. וזהו: אל תאמרו מים מים, שהוא השקר, שנאמר: דבר שקרים לא יבזן לנגד עיני:

והתהוות השקר, שהוא הרע, שהוא הטמאה, הוא מחמת הרחוק מאחד, כי הרע הוא נגדיות, למשל: כל מה שהוא

נגד רצונו של אדם הוא רע. ובאחד אין שיה נגדיות, אלא בלו טוב. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (פסחים נ): ביום ההוא יהיה ה' אחד וכו' - שיהיה בלו הטוב והמיטיב, כי באחד אין שיה רע, ועלין לעתיד לבוא יקום: שפת אמת תבזן לעד (משלי יב), כי יהיה אז בלו אחד, בלו טוב. כי אמת הוא אחד, למשל, על בלי כסף בשאומרים עליו שהוא בלי כסף, הוא האמת, אבל בשאומרים עליו שהוא בלי זהב, הוא שקר. נמצא שהאמת הוא אחד, כי אי אפשר לומר אמת, רק שהוא בלי כסף, לא יותר; אבל השקר הוא הרבה, כי אפשר לומר שהוא בלי זהב וכלי נחשת וישאר שמות. נמצא, שהשקר הוא בבחינת (קהלת ז): בקשו השכנות רבים. ובשביל זה לעתיד לבוא יתבטל הרע, ויתבטל ההתנגדות, ויתבטל הדמעות, כמו שכתוב (ישעיה יא): לא ירעו וכו', הינו בטול הרע. וכתוב (שם): ונר זאב עם כבש ונמר עם גדי וכו', הינו בחינת בטול ההתנגדות. וכתוב (שם כה): ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים; הינו בטול הדמעות, שהם בחינת שקר כנ"ל, כי אז יהיה ה' אחד ושמו אחד, שהוא בלו טוב, בלו אמת כנ"ל. ועלין לעתיד לבוא יתבטל הטמאה, כמו שכתוב (זכריה ג): ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ; כי אז יהיה בלו אחד, כמו שכתוב (איוב יד): מי יתן טהור מטמא לא אחד. [פרוש], שעקר אחיות הטהרה והטמאה, הוא מבחינת התרחקות מאחד: כי קדם הבריאה, בשיהיה הבריאה בבח, ככובל, קדם שהוציא אל הפעל, היה בלו אחד, וכלו אמת, וכלו טוב, וכלו קדש, אפלו שם טהור לא היה שיה לומר, כי טהור אין שיה אלא בשיש טמאה, כמו שכתוב (יחזקאל לו): ומתרתם מפל טמאותיכם; אבל בשפלו אחד, אין שם בחינת השכנות רבים, שהוא עקר הרע והטמאה כנ"ל, כי הטהרה הוא בחינת הממצע בין הקדש והטמאה, שעל ידו נתתן הטמאה, כמו שכתוב: ומתרתם מפל טמאותיכם; והוא בחינת הבחירה, שהוא ממצע בין שני דברים. וזה אין שיה קדם הבריאה, שאז היה בלו אחד, כי באחד אין שיה בחירה, שהוא בחינת הטהרה. ובשהוציא הקדוש ברוך הוא את הבריאה מן הכח אל הפעל, אזי נתתה תכף בחינת הטהרה, כי בששהוציא מן הכח אל הפעל, היו

שְׁנֵי דְבָרִים: בְּחִינַת הָאֶחָד וְהַבְּרִיאָה, וְאֵז שֵׁנִי בְּחִירָה, שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַטְּהָרָה, שֶׁהוּא מִמְצֵעַ בֵּין הָאֶחָד, כִּי הוּא סְמוּךְ לוֹ,
וְעֵדוּן לֹא הֵגִיעַ לְחֻשְׁבֵּנוֹת רַבִּים, שֶׁהוּא הִרְעָ וְהִטְמִימָהּ, אֲדָ
הוּא רָשָׁם וְסִימָן עַל הַחֲשֵׁת־לְשׁוֹן, שֶׁיּוּכַל לְחֲשֵׁת־לְשׁוֹן וְיִגִיעַ
עַד שִׁיחִיָּה רַע וְטִמְאָה. וְעַל־כֵּן כְּתוּב בְּזֵהָר (כְּרֵאשִׁית דָּף מַח.
וּבְכַמּוּה מִקוּמוֹת), שֶׁעָקַר אֲחִיזוֹת הַטְּמִימָה – מִסְמָרָא דְשְׁמֹאֲלָא,
כִּי הַטְּהָרָה מְרַמְזֶת שֵׁשׁ טְמִימָה, וְהוּא סִימָן שִׁישְׁת־לְשׁוֹן עַד
שִׁיחִיָּה טְמִימָה. וְעַל־כֵּן אֶפְשָׁר לְזַבֵּךְ וְלְהַעֲלוֹת הַטְּמִימָה לְטְהָרָה,
כִּי הִיא בְּעֶצְמָה נִשְׁתַּלְשְׁלָה מִטְהָרָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְטָהַרְתֶּם מִכָּל
טְמִימֹתֵיכֶם. נִמְצָא, שֶׁעָקַר אֲחִיזוֹת הַטְּמִימָה, מִבְּחִינַת הַטְּהָרָה,
שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּחִירָה כְּנִ"ל. וְהַטְּהָרָה הוּא בְּחִינַת שְׁמֹאֲלָא,
בְּחִינַת לוֹי, בְּחִינַת: וְטָהַרְתָּ אֶת בְּנֵי לוֹי, וְלוֹי הוּא בְּחִינַת שְׁמֹאֲלָא,
כִּי פִידוּעַ. וְעַל־כֵּן עָקַר אֲחִיזוֹת הַטְּמִימָה הוּא מִבְּחִינַת שְׁמֹאֲלָא, כִּי
שְׁמֹאֲלָא הוּא בְּחִינַת הַטְּהָרָה, שְׁמִשְׁם עָקַר אֲחִיזוֹת הַטְּמִימָה כְּנִ"ל.
וְכָל זֶה, הֵינּוּ בְּחִינַת שְׁמֹאֲלָא, בְּחִינַת טְהָרָה, בְּחִינַת הַבְּחִירָה,
שְׁמִשְׁם עָקַר הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַטְּמִימָה, שֶׁהוּא הִרְעָ וְהִתְנַגְּדוֹת,
בְּחִינַת שְׁקָר כְּנִ"ל – כֹּל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת אַחַר הַבְּרִיאָה,
אַחַר שִׁיבְיָא הַבְּרִיאָה מִבֶּחַ אֵל הַפְּעַל, שְׂאֵז הִיָּה כְּבִיכּוּל,
שְׁנֵי בְּחִינּוֹת, דְּהֵינּוּ הָאֶחָד וְהַבְּרִיאָה וְכְנִ"ל. נִמְצָא שֶׁעָקַר
אֲחִיזוֹת הַשְׁקָר, שֶׁהוּא הַטְּמִימָה וְכוּ', הוּא מִחֲמַת הַרְחוּק מֵאֶחָד
כְּנִ"ל, הֵינּוּ מִבְּחִינַת אַחַר הַבְּרִיאָה וְכְנִ"ל: וְעַל יְדֵי הַשְּׁגָחַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֶפְלוֹ אַחַר הַפְּעַל, שֶׁהוּצִיא הַקְּדוּשׁ־פְּרוּד־הוּא
מִבֶּחַ אֵל הַפְּעַל, כֹּל הַדְּבָרִים הֵם בְּאֶחָדוֹת עִמּוֹ, וְהִרְעָ יוֹנֵק
מִחֲשָׁאֵרַת הַחֲשֵׁנָה, הֵינּוּ מֵאֲחֻרֵי כְּתֻפָּה, פִּידוּעַ, וְהוּא רְחוּק
מֵאֶחָד. וְעַל־יְדֵי אֲמַת הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(תְּהִלִּים קַא): עֵינֵי בְּנֵאֲמָנֵי אֲרִיזִן; וְעַל־יְדֵי הַשְּׁקָר, שֶׁהוּא הִרְעָ,
מִסִּיר מִמֶּנּוּ הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שֵׁם): דִּבְרֵי
שְׁקָרִים לֹא יִבּוֹן לְנֶגֶד עֵינַי; וְאִין חִיּוֹתוֹ אֵלָא מֵאֲחֻרֵי כְּתֻפָּא.
נִמְצָא, מִי שֶׁהוּא רוֹצֵה שִׁיחִיָּה אַחַר חֵישוֹת וְהַפְּעַל שֶׁהוּצִיא
מִבֶּחַ אֵל הַפְּעַל, שִׁיחִיָּה כְּלוֹ אֶחָד, שִׁיחִיָּה אֵב וְכֵן בְּאֶחָד, כְּמוֹ
שִׁיחִיָּה מִקְדָּם כְּשִׁיחִיָּה בִּכְחַ – וְשִׁמּוֹר עֲצָמוֹ מִשְׁקָר, וְעַל־יְדֵי־זֶה
הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עָלָיו, וְאֵזִי כְּלוֹ אֶחָד: וְזֶה שְׂאֵמֵר רַבִּי
עַקִּיבָא: כְּשִׂאתֶם מוֹגִיעִים לְאֲבָנֵי שֵׁשׁ טְהוֹר. שֵׁשׁ טְהוֹר, הוּא
בְּחִינַת אַחַר הַפְּעַל, שֶׁהוּא יֵשׁ, וְאֵז שֵׁנִי שֵׁם טְהוֹר כְּנִ"ל. אִם
תִּרְצֶה שִׁיחִיָּה כְּמוֹ קְדָם הַפְּעַל שִׁיחִיָּה בִּכְחַ, שִׁיחִיָּה אֵב וְכֵן

כְּאֶחָד. וְזֶהוּ: כְּשִׂאתֶם מוֹגִיעִין לְאֲבָנֵי – הוּא בְּחִינַת אֵב וְכֵן
כְּתֻבָּא, שֶׁהוּא בְּחִינַת קְדָם הַבְּרִיאָה שִׁיחִיָּה בִּכְחַ, שִׁיחִיָּה הַכֹּל
אֶחָד. שֵׁשׁ טְהוֹר הוּא בְּחִינַת אַחַר הַפְּעַל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
יִשׁוּת וְטְהָרָה. אִם תִּרְצוּ לְהִגִיעַ שֵׁשׁ טְהוֹר לְאֲבָנֵי – אֵל תֵּאמְרוּ:
מִיָּם מִיָּם, הוּא בְּחִינַת שְׁקָר כְּנִ"ל. שְׂנֵאָמֵר: דִּבְרֵי שְׁקָרִים לֹא יִבּוֹן
לְנֶגֶד עֵינַי; כִּי עַל־יְדֵי שְׁקָר הוּא מִסִּיר מִעָלָיו הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם
וְיִתְבָּרַךְ, וְהוּא רְחוּק מֵאֶחָד. אֲדָ עַל־יְדֵי אֲמַת, הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם
וְיִתְבָּרַךְ עָלָיו. וְעַל־יְדֵי הַחֲשֵׁנָה, כְּלוֹ אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה קְדָם
הַבְּרִיאָה כְּנִ"ל: וְעַל כֵּן שְׁכַר עוֹלָם הַבָּא, עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֻקִּים
זוֹלָתָךְ (יִשְׁעִיָּה סֵד, וְעֵיין בְּרַכּוֹת לֵד:); כִּי מֵאֲחַר שִׁיחִיָּה כְּלוֹ
אֶחָד, לֹא יִחַיָּה עֵין שִׁירָאָה, רַק אֱלֻהִים זוֹלָתָךְ; וְאָמֵר אֵז, שְׂגָם
בְּזֵה יֵשׁ קִשְׂיָא מַח־שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַכִּין. כִּי אִם כֵּן אֵיךְ יִחַיָּה חֲלוּק
הַשְּׁכַר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מִדְּרָגָתוֹ, וְלְפִי עֲבוּדָתוֹ וְיִגִיעָתוֹ בְּזֵה
הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּנֵדָאֵי גַם בְּהַסּוּף הַאֲחֻרִין, לֹא
יִחַיָּו כְּלָם שׁוּיִם. וְמֵאֲחַר שִׁיחִיָּה כְּלוֹ אֶחָד, אֵיךְ שֵׁנִי חֲלוּק בֵּין
אֶחָד לְחֶבְרוֹ לְפִי מִדְּרָגָתוֹ. אֲדָ יֵשׁ בְּזֵה סוּד שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַכִּינוֹ,
וְהַדְּבָרִים עֵתִיקִים:

(שֵׁנִי לְעִיל): וְכִשְׁבִּיל זֶה הַשְּׁקָר מוֹזִיק לְעֵינַיִם, כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׁקָר
מִסְלֵק הַשְּׁגָחַת עֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּפּוֹגֵם בְּעֵינַיִם, שֶׁהֵם בְּבְחִינַת
הַשְּׁגָחַת כְּנִ"ל, כִּי הַשְּׁקָר נִמְשָׁךְ מִרְחוּק מֵאֶחָד, שְׁמִשְׁם עָקַר
אֲחִיזוֹת הַטְּמִימָה, שֶׁהוּא הִרְעָ, שֶׁהוּא הַשְּׁקָר, כְּנִ"ל. וּמִחֲמַת זֶה
בְּעֶצְמוֹ, פּוֹגֵם עַל־יְדֵי שְׁקָר בְּהַשְּׁגָחַת, וּמִסְלֵק הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם
וְיִתְבָּרַךְ מִעָלָיו, כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַכֹּל אֶחָד,
אַחַר הַבְּרִיאָה כְּמוֹ קְדָם הַבְּרִיאָה. וְעַל־יְדֵי הַשְּׁקָר פּוֹגֵם בְּאֶחָד,
כִּי הַשְּׁקָר רְחוּק מֵאֶחָד כְּנִ"ל. עַל כֵּן מִסְלֵק הַשְּׁגָחַת עַל־יְדֵי
הַשְּׁקָר, וּמְפָרִיד, חֵם וְשְׁלוֹם, אַחַר הַבְּרִיאָה מִקְדָּם הַבְּרִיאָה,
שְׁמִשְׁם עָקַר אֲחִיזוֹת הַטְּמִימָה כְּנִ"ל. אֲבָל עַל־יְדֵי אֲמַת, שֶׁהוּא
בְּחִינַת כְּלוֹ אֶחָד, כְּלוֹ טוֹב, עַל־יְדֵי־זֶה מִמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחַת הַשֵּׁם
וְיִתְבָּרַךְ, וְאֵז הַכֹּל אֶחָד. כִּי עַל־יְדֵי הַשְּׁגָחַת נִכְלָל אַחַר הַבְּרִיאָה
בְּקְדָם הַבְּרִיאָה כְּנִ"ל. וְזֶהוּ: אָמֵר רַבִּי עַקִּיבָא וְכוּ' כְּנִ"ל: וְכֵזֶה
מִקְשָׁר הַמֵּאָמֵר הַזֶּה הֵיטֵב, תְּחַלְתּוּ בְּסוּפּוֹ, וְסוּפּוֹ בְּתַחֲלֹתוֹ, וְכֵן
בְּאֲמִצְעוֹתוֹ, וְהִכֵּן הֵיטֵב:

אחד אחר הבריאה כמו קודם הבריאה, והכהן מגלה זאת האמת על ידי בחינת חסד והלוי על ידי בחינת גבורה וכו' וכן כל השבטים ניצוצי הנשמות בנחלים הנמשכים ממקור מעין אחד כנ"ל, אז באו ישראל בשעה שהונים להשוות עצמם לאמת המנוחה של עולם הבא עולם האמת ורוצים מים של אמת היוורדים מלמעלה, מקודם הבריאה, למטה לאחר הבריאה לאחדם, עומדים עליה, להשיג האמת (כמו אין אדם עומד על דעת רבו אלא...) ואומרים שירה, כי זאת השירה היא גילוי הכרת הטוב הכרת האחדות, כי ביום הוא יהיה ה' אחד וכן לעתיד כולו הטוב והמטיב, כי באחד אין נגידות שהא הרע, והכרת זאת האמת של הטוב והאחדות הינה יוצאת בשבח השירה, שעל ידי השירה הרוחנית נעשה היחוד בשלמות להיות אחר הבריאה נכלל בקודם הבריאה, כי השירה היא מעל הזמן אשר בו השינוי, לכן גם שירת הים וגם שירת הבאר ישירו שוב לעתיד לבא, בחינת אז ישיר, גם אז הוא ה' אותיות שהוא יחוד הוי"ה אדנ"י כידוע (בתיקונים) שהוא חיבור קודם הבריאה באחר הבריאה. ומה אומרים? עלי באר, העלי מימיך מימי תורת אמת מעומק תהום האמת העמוקה השורשית והנסתרת המאחדת בתוכה כל שבילי הנחלים, להוציא מים, מים של אמת שאין בהם צמאון, בחינת אל תאמרו מים מים, להוציא מים לכל גווני הנשמות, ולהיות מושקים ממך, שאת משקה להם מים חיים של השגחה וכן משקה ומשיקה ומחברת את כולם להיות עם אחד, כאיש אחד בלב אחד של גווני אמת אחת, וכן אומרים בשירה שבח של באר זאת, שהיא המלכות הכוללת בתוכה כל הגוונים המושפעים בה, באר הפרוה בעומק להשיגה, שרים, כרוה אלו הם האבות הקדושים (תרגום) וכן משה ואהרן נדבי עם חכמי העם כולם אנשי אמת, ממדבר, אשר בענווה שלהם המשימים עצמם כמדבר שהכל דשים עליו, בהכירם האמת שכל חכמתם היא מאת ה' יתברך בהשגחה פרטית נשלחת לתוך מוחם הקדוש, ומקבלים ממדבר מתנה של תורת אמת שלא כפי מעשיהם אלא בחדס גמור מתוך אהבת ה' אליהם בניו של מקום, כי הם בחינת אבן, אב וכן כהדא, שהוא קודם הפעולה עד שנעשה אחר הבריאה כקודם הבריאה, כך מעשי אמת של הצדיקים ודבריהם וחידושי תורה שלהם, המחברים אב וכן להיות כהדא ומגלים השגחתו יתברך. דבר אמת היו אומרים על הבחינות האמת של הבאר של תורת אמת כנ"ל. כי על ידי שרצו לחפור ולהעמיק להגיע לשורש האמת וכו שבהתעוררות מלמעלה די היה להם לכרות מעט וכבר עלתה

אשר אמר יי למשה אסוף את העם, בגין דהאי באר לא אעדי (באר) מנייחו. ואי תימא, היך יכלין לשאבא מנייה בלא, אלא איהו נפיק לתליסר נחלין, ונביע אתמלי ונפיק לקל סטרין, וקדין הווי ישראל בשעתא דשארן ובעיין מנייא קיימין עליה, ואמרי שירתא. ומה אמרי, עלי באר. סלקי מימיה, לאנפיקא מנין לבלא, ולאתשקאה מנה. וכן אמרי תושפתהא דהאי באר, באר הפרוה שרים וגו'. מלה קשוט הווי אמרי, וכן הוא. – ומשם (מנחלי ארנון וגם שקרה שם בזכות באר מרים) בארה הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסוף את העם למקום הבאר אשר איתם עתה ובכל מקום שהולכים, ואתנה להם מים (כמדבר כ"א ט"ז) מפני שבאר זו לא זזה מהם, כי באר זו שכנגד התורה שבכתב, המתבארת ביאור של אמת כקבלתה בתורה שבעל פה מסיני, הינה תורת אמת ואמת הוא אחד, והתורה מגלה אמת אחדותו יתברך, ובאמת אחדותו והשגחתו יתברך על ישראל הולכת איתם בכל מקום ולא זזה מהם, כי אמת הוא ראש תוך סוף שהולך ומאיר בכל המדרגות והמקומות. ואם תאמר איך יכולים לשאוב ממנה כולם, הרי כשם שפרצופיהם שונים דעותיהם שונות ואמת היא אחת ואיך כל אחד שואב דעה אחרת ושונה מתוך אמת אחת? אלא הוא הבאר מוציא מימיו לשלושה עשר נחלים, כי שלושה עשר גימטריה אחד לרמוז שגם י"ג גוונים של שבטים נמשכים מן האחד, כי באמת על כלי כסף אפשר לומר שינויים רבים בשקר, לומר שהוא זהב או נחושת, אבל האמת אחד שהוא כלי כסף, אבל נוכל גם לומר אמיתות רבות על כלי כסף. ובאמת הם בחינות של דבר אחד, כגון לומר על כלי הכסף שהוא היכול להכיל בתוכו יין לקידוש, ואפשר להחזיק אותו גם מבחויץ, והוא יכול לשמש גם מעט כמראה לראות הדיוקן בהרחבה על היצוניות הכוס, עד שאחד העומד בצד אחד של כלי הכסף יראה דבר אחד והשני בצד השני יראה דבר אחר לגמרי והכל אמת, וכן בפנימיות כסף הוא בחינת הוא חסד, וחסד הוא לבן והכסף הוא לבן מעט, אך מצד היותו בחינת אספקלריה כנ"ל יאיר בתוכו כל הגוונים גם כן, וכו' וכו' והכל אמת, וכן הוא בבאר התורה, שבעים פנים לתורה, אלו ואלו דברי אלוקים חיים, דברי אמת, נתנו מרועה אחד. והמעייין מתמלא ואינו פוסק למרות השאיבה, כי אמת ה' אין סוף היא, ויוצא לכל הצדדים, ונעשית האמת עדרים עדרים והולכת לה לכל אחד לגלות האמת כפי בחינתו שורשו ותפקידו והכל אחד ולמטרה אחת, לגלות אחדותו והשגחתו, לגלות כי הוא

בנו ונעשים אבני שיש כהדא.

אוף הקבא, הווי אמרי ישראל הני מליו, מליו דקשומ, בגין לאתערא (דף קפ"ד ע"א) להאי בירא, ולא שקאה לון לישראל, ועד דאמרי הני מלי לא אתער. וכן אפילו באינון הרשי עלמא, דמשתמשי בזינון בישין, עד דעבדי עובדי דקשומ לגבייהו, אי לא אמרו מלי דקשומ, בגין לאמשכא לון בגני גוונא דבעיו, לא מתערין לגבייהו, ואפילו דצווחי כל יומא במליו אחרניו, או בעובדא אחרא, לא משכין לון לגבייהו לעלמיו, ולא מתערין לסיבלייהו. – גם כאן בזמן שירת הבאר היו אומרים ישראל אלו הדיבורים, דברי אמת כנ"ל על הבאר אשר הפרוה שרים וכו' ואלו דברי האמת המחברים דעתם להיות דבקים באחדותו יתברך היו בכדי לעורר לאותה באר ושפע של מי תורה מלמעלה מקודם הבריאה (באר-ברא אותם אותיות בחילוף לרמוז כי הבאר קדמה לבריאה והיא שורש הבריאה) ולהשקות אלו המים לישראל, ועד שאמרו אלו הדיבורים של אמת לא התעוררה הבאר. וכן אפילו באותם מכשפי עולם השרויים בטומאה ורחוקים מאחד, המשתמשים במינים רעים של צירופי אותיות של טומאה ושקר הרחוק מאחד להכחיש פמלייא של מעלה כאילו המכשפים בכוחם עושים הפעולות ואין זה מכוח הפועל הראשון הקדום, כאלו הם מינים רעים דייקא, כי הם השקר והרע שהוא הפך הטוב האמת והאחדות של לעתיד לבא, בכל זאת גם באלו הדיבורים של המכשפים יש אמת בתחילת דיבורם, כידוע מאמר חז"ל שכל שקר שאין בתחילתו אמת אין יכול לעמוד, וכמו שמבאר רב נתן בליקוטי הלכות, שבאמת מי שאומר על כוס כסף שהוא של זהב מיד יהיה ניכר השקר ולא יתקבל אך אם יאמר על כוס כסף מצופה מעט זהב והוא נראה מבחוץ והמאמין לשקר יחשוב שכולו זהב אף שבאמת בפנים הוא כסף, נמצא תחילת האמת היא המעמידה השקר, כן אותם מכשפים עד שעושים בתחילה מעשיהם של אמת לגבי עצמם, ומשכנעים עצמם ואחרים בשקר מפני מעט אמת שבתחילה, אם לא אומרים דברי אמת בשביל להמשיך אותם הדיבורים אחר כך בגוונים אלו של שקר שרוצים לפעול והסתיר האמת, ולהפריד אחר הבריאה מקודם הבריאה, אזי לא יועילו צירופי אותיות הכשפים ולכן לא מתעוררים לגביהם כוחות הכישוף, ואפילו צווחים כל היום בדיבורים אחרים, בחינת אהוריים והסתרת האמת או במעשה אחר, המפריד אחר הבריאה מקודם בריאה, מעשה שקר שהוא בחינת אהוריים, בכל זאת לא יועיל להם הצוויחה, ולכן לא מושכים אותם כוחות טומאה ושקר אליהם לעולמיהם, כי לא

לקראתם האמת, כי מי שרוצה אמת מוסרים לו מלאך של אמת, ובדרך שאדם הולך מולכים אותו. כי מה שהכירו שיש לחפור ולהעמיק זה בעצמו אמת, עד שעל ידי זאת האמת היו מושגחים לקבל שכל של אמת מלמעלה. וכך הוא ענין כוחה של האמת האחת כפי שיבאר לקמן.

מהכא אוליפנא (נ"א תא חזי), כל מאן דבעי לאתערא מליו דלעילא, בין בעובדא בין במלה. אי החוא עובדא, או החוא מלה, לא אתעביד בדקא יאות, לא אתער מדי. כל בני עלמא אזליו לבי בנישתא לאתערא מלה דלעילא, אבל זעירין אינון דינדעין לאתערא, וקודשא פריד הוא קריב לכלא דינדעי למקרי ליה ולא אתערא מלה בדקא יאות, אבל אי לא ידעי למקרי ליה, לאו איחו קריב, דקתיב (תהלים קמה) קרוב יי לכל קוראיו וגו'. מאי באמת. דינדעי לאתערא מלה דקשומ בדקא יאות, וכן בכלא. – מכאן מוזאת השירה של אמת בשבח אמת אשר פעלה עליית הבאר, אמת מארץ תצמח להשקות כולם באור אמת הבא מלמעלה, מכאן לומדים כל מי שרוצה לעורר דברים של מעלה, לעורר העולמות העליונים להשפיע שפע של אור אמת למטה ולגלות ההשגחה הנמשכת מלמעלה מקודם הבריאה, לעורר בין במעשה של מצווה בין במילה ודיבור של תורה ותפילה. אם אותו מעשה או אותו דיבור לא נעשה בראוי באמת מתוך הכרה באמת, שאחר הבריאה נכלל בקודם הבריאה באחדותו יתברך, אזי מפני חוסר החיבור לאמת לא מתעורר כלום למעלה. כל בני העולם הולכים לבית הכנסת לעורר דבר למעלה, אבל מעטים הם שיודעים לעורר למעלה בקודם הבריאה להשפיע למטה באחר הבריאה, על ידי הכרתם באמת, אשר מתוך כך עובדים את ה' באמת. ומבטלים השקר ונכללים בדבקות באחדותו יתברך. והקב"ה קרוב ומשגיח בגלוי לכל היודעים לקרוא לו ולעורר דבר בראוי באמת, אבל אם לא יודעים לקרוא לו באמת, אין הינו קרוב ומשגיח, שכתוב קרוב ה' לכל קראיו בראוי דהיינו לכל אשר יקראהו באמת, כי יודעים האמת שאין עוד מלבדו ופונים אליו לבדו באמת כי יודעים שגם אחר הבריאה הרחוקה מן הקדושה עדין הוא משגיח באמת ושומע ומאזין לכל. מה זה אמת? שיודעים לעורר דבר אמת בראוי, כי יודעים ומכירים האמת שהוא אחד ושמו אחד, וכן בכל המצוות אשר בתוכם מלוכשת האמת האלוקית. ובעת שנעשות באמת לפניו יתברך בלי פניות של שקר ההן אלא באמונת וידיעת ההשגחה, אזי אכן תתגלה ההשגחה מלמעלה על מקיים המצווה לגלות לו הצוותא והחיבור שלו אליו יתברך, הקרוב אליו וכי יש לו יתברך נחת רוח ממעשי

נמשך השקר למטה אשר מקורו בעשרה כתירין דמסאבותא ובהיכלי ועולמות התמורה הממירים רע בטוב שקר באמת, ולא מתעוררים אליהם אלו הכישרים.

תא חזי, פתיב, (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל וגו'. מאי טעמא. חד דלאו רשו ביהוה בעל פהאי. ועוד דמלין לא מתפשטין ביניהו, ואנשי לון קודשא בריה הוא מנהון. חדא היא דכתיב, (מלכים א יח) ואתה הסבות את לבם אחרנית. זכאין אינון צדיקניא, דינעי למקרי למאריהון פדקא יאות.

בא ראה, כתוב ויקראו בשם הבעל מהבוקר עד ועד הצהרים לאמור הבעל עננו ואין אל ואין עונה וכו' ויקראו בקול גדול וכו' עד עלות המנחה ואין קול ואין עונה ואין קשב, נמצא צווחו כנ"ל לעורר כוח הכישרות שירד אש וישמע קול אליל שווא שלהם, מה הטעם לא נענו? כי אחד, הוא הקב"ה שהוא אמת וחתמו אמת, שאין רשות באותו בעל ועבודה זרה של שקר, השייך לרשות הרבים ושינוי השקר הרבים, לתת כוח למי שאין בו כח, להכנס בזה רשות היחיד יחידו של עולם, ועוד תוספת על האחד שהוא הקב"ה שהיה אחד קודם הבריאה והוסיף עוד, היא הבריאה שממנה אהיות השקר והטומאה ששם עיקר הבחירה בין המהור לטמא, ועוד זה שהוא שורש אהיות השקר כנ"ל הגורם שהדברים והדיבורים ומעשים שלא מוכשרים ביניהם נביאי הבעל נביאי השקר, כי אין כשרות וכלי אמת בתחילת מעשיהם אשר יחבר בניהם, כי כנגד מה שמפרידים כל הכוחות שאחר הבריאה מבעל הכוחות כולם שהיה תמיד קודם הבריאה, אשר צווה לקיים רצונו וחתמת אמתיתו אשר במצוות, והמה נביאי השקר נותנים כוח שקרי לפסליהם ואלילים שאין בהם דבר, ממילא מרכים השינויים והפרדה ולא מוכשרים ביניהם לחיבור אמתו אלא נעשה הפרדה גם ביניהם כי קשר ואיגוד רשעים שקרנים אינו מן המנין, והשכיח להם הקב"ה מאותם דברי אמת של רשות היחיד, כדי לא יוכלו לאחוז בהם בתחילה כדי להמשיך כוח הכישרות כנ"ל, זהו שכתוב, ענני ה' שתדד אש מן השמים ויראו השגחה אלוקית שלך, ענני שלא יגידו מעשה כשפים ויכחישו האמת של כוח פמלייא של מעלה, אלא הראה שליטה המלאה שלך בהשגחה מלאה לעשות רצונך גם בטבע הנתון לך וגם בלב בעלי הבחירה לבטל הבחירה למען שמך כמו שהכבדת לב פרעה למען השתת אותות, והראה כי ה' הוא האלוקים (גימטריא טבע להורות שהטבע שאחר הבריאה מושגח תמיד בכוח קודם הבריאה) כי ראיתי שהרחקת מהם האמת לגמרי ואתה הסיבות את לבם אחרנית, להיות הלב בבחינת אהור בחינת הסתרה

מכל אמת שהיא, ועל ידי זה לא יוכלו לפעול הכישרות ועתה תרד אש מן השמים למען קידוש ה' בצו השעה במקום השקר באיסור הבמות, כי לדורות ההקרבה בבמות הוא שקר אך בצו השעה למען שמו הוא אמת לדורות. אשריהם הצדיקים היודעים לקרוא לריבונם בראוי מתוך הכרתם באמת ומעשי אמת ודיבורי אמת שלהם.

אמר רבי שמעון, הכא בעינא לגלגא מלה. תא חזי, כל מאן דינע לסדרא עובדא פדקא יאות, ולסדרא מלין פדקא יאות, הא ודאי מתערי לקודשא בריה הוא, לאמשבא מלין עלאין דמתפשטין. (ס"א ואי לא, לא אתכשר לגבייהו).

ולא אכשר לגבייהו אי הכי כל עלמא ידעי לסדרא עובדא, ולסדרא מלין, מאי חשיבו דלהון דצדיקניא, דינעי עקרא דמלה ועובדא, וידעי לפינא לפא ורעיתא, יתיר מלין אחרנין, דלא ידעי כל פה. – אמר רבי שמעון, כאן אחרי אלו ההקדמות כנ"ל צריך לגלות דבר סוד אמת. בא וראה כל מי שידע לסדר מעשה בראוי, בסדר נכון וישר ונאה כפי תורת האמת והסדר עליון של שורש הדבר בעולם האמת שקודם הבריאה, עד שיחתם בחותם אמת בלבוש המעשה, ולסדר דברים ומילות התפילה בראוי בכוונת הלב באמת כפי האמת המקובלת, זה ודאי מעורר את הקב"ה, להמשיך כנגד המילים והמעשים של אמת מילים עליונים שמוכשרים לרדת למטה בזכות מעשי ודיבורי האמת של יודעי סדר האמת, ולא הוכשר לגבי מסדרי המילים מצד דרגתם שאמנם אמתית היא אלא הם כמעוררים מי הבאר כנ"ל לעלות מעצמה, כן אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון ליבו באמת לאביו שבשמים אז מעט הכשרות הזו של אמת תוריד אור של אמת שלא במידת הכשרות על פי דין אלא ברחמים כי רחמי האב על הבן להיות כהדא הוא אמת ומידת משפט הרחמים, בחינת פתחו לי פתח של אמת כחודו של מחט בשיעור מעט אור אמת בלבכם הדוחה החושך של שקר, ואני אפתח לך פתח כפתחו של אולם בשיעור גדול של אור אמת היורד מלמעלה שלא במידה כלל. אם כן שהדבר תלוי במעשי אמת מסודרים על פי קבלה כתפילות שתקנו חז"ל לכלל ישראל לפי הפנימיות ותורת האמת, הרי כל העולם של בני ישראל יודעים לסדר המעשים ולסדר המילים כפי המסורת מחז"ל, ויודעים לעורר ולהמשיך הרחמים מלמעלה, ולפי זה לו מובן מה היא חשיבות שלהם של הצדיקים, אלא שיודעים הצדיקים עיקר ושורש הדבר והמעשה, שהיא האמת הפנימית היורדת מראש האלף והחכמה שבאצילות שקודם הבריאה, תוך המם של משפט התורה ותוך הלב בכוונת

הלב באמת, עד לסוף התו החותם האלף במלכות המעשה, ויודעים לכוון לב בהתבוננות בפרטי חכמת האמת ורצון אמתי לעשות לו יתברך נחת רוח ולגלות האמת בעולם, כי הוא אחד ושמו אחד והוא הטוב והמטיב, מלך מלכי המלכים בעל הכוחות כולם קדמון לכל אבינו שבשמים אשר יש לנו לקיים רצונו העליון של המלך באמת. ואלו הצדיקים יודעים לכוון הרצון יותר מאלו האחרים שלא יודעים כל כך הסדר מלמעלה עד למטה מן הקדושה עד למהרה.

אֵלֹהִים אֱלֹהֵינוּ דָּלָא יְדָעֵי עֲקָרָא דְעוֹבְדָא פּוֹלֵי הַאי, אֵלֹהִים סְדוּרָא פְּעֻלְמָא וְלֹא יְתִיר, מוֹשְׁבֵינוּ עֲלֵייהוּ מְשִׁיבּוֹ דְבִתְרָא פְּתָפוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא טָם בְּאִוּרָא דְשִׁגְיָהוּ אֲקָרִי. – אֵלֹהִים אֱלוֹהֵינוּ שְׁלֹא יָדְעוּ עֵיקַר וְשׁוֹרֵשׁ הָעֲלִיוֹן וְהַסּוּד שֶׁל הַמַּעֲשֶׂה כֹּל כֵּךְ כְּמוֹ צְדִיקִים, וְלֹא יוֹדְעִים הָאֱמֶת מֵרָאשׁ וְעַד סוֹף, אֵלֹהִים סִדּוּר הַתְּחִתּוֹן שֶׁל הַמַּעֲשֶׂה אֱמֶת הַנֶּעֱלָם חֲכָמָתוֹ הָאֱמֶת בְּעוֹלָם הַמַּעֲשֶׂה וְהוּא סִדּוּר חֵיצוֹנִי שֶׁל אֱמֶת וְלֹא יוֹתֵר, הֵמָּה מוֹשְׁבֵים עֲלֵיהֶם הַנְּהַגְת׳ הַשְּׁגָחָה פְּרִמִית מוֹסְתֵרֶת שְׂאֵחֵר בְּחִינַת אַחֲוִיּוּם וְהַסְתֵּרָה שֶׁל כְּתָפוּי שֶׁל הַקְּבִ"ה (כְּתָף אוֹתוֹת תְּכֵף בְּחִילוֹף שְׁאִין נִרְאֶה הַשְּׁגָחָה תְּכֵף וּמִיד מִידָה כִּנְגַד מִידָה אֵלֹהִים בְּאַחֲוִיּוּם וְהַסְתֵּרָה) שְׁלֹא טָם מִיד הָרְאוֹת בְּאִוּרֵי לְהַשְׁגִּיחַ בְּהַשְּׁגָחָה פְּרִמִית מוֹגֵלָה אֵלֶּה מוֹשְׁגָה בְּהַסְתֵּרָה, כִּי אֲצֵל הַצְּדִיקִים אֲנִשֵׁי אֱמֶת נִרְאִית הַשְּׁגָחָה, עַל יְדֵי מַעֲשֶׂה אֱמֶת בְּכוֹנֶת אֱמֶת וְדַעַת הַמְּכִירָה מְצִיאוֹת הָאֱמֶת מֵרָאשׁ וְעַד סוֹף, אִזּוֹ הַשְּׁגָחָה נִקְרָא עַל יְדֵי הַמִּסְסָה הַמַּחִירָה שֶׁל כּוּחַ הָרְאוֹת.

וְאֵלֹהִים דְּיָדְעֵי וּמְכוֹנֵי לְבָא וְרַעֲיוֹתָא, מִפְּקֵי בְּרַבָּאן מְאֵתֵר דְּמַחְשָׁבָה, וְנִפְקֵי בְּכָל גְּזַעֵין וְשָׂרְשֵׁין בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל בְּדָקָא יְאוּת, עַד דְּמַתְּבְּרֵין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, וְשִׁמְאָ קוּדְשָׁא עֲלֵאָה מִתְּבַרְךְ עַל יְדֵיהוֹן. וְזָבָח חוֹלְקֵיהוֹן. דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לְגַבִּיהוֹן, וְזָמִין לְקַבְּלֵיהוֹן, בְּשַׁעֲתָא דְקָאֲרוֹן לֵיה, הוּא זָמִין לֵוִן. בְּשַׁעֲתָא דְאֵינֵין בְּעָאקוּ, הוּא לְגַבִּיֵיהוּ, הוּא אֲזָקִיר לֵוִן בְּעֻלְמָא דִּין וּבְעֻלְמָא דְאֵתִי, דְּהָא הוּא דְבִתְיָב, (תְּהִלִּים צֵא) כִּי בִי חֵשֶׁק וְאֶפְלָטָהוּ אֲשַׁנְּבֵהוּ כִּי יָדַע שְׁמוֹ. – וְאֵלֹהִים שְׁיֹדְעִים וּמְחֻבְּרִים בְּדַעַתָם לְסִדְרֵי הָאֱמֶת כְּנ"ל, וּמְקִימִים הַפְּסוֹק וְיַדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹת אֵל לְבַבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים (כְּמַעֲשֶׂה אֵלֵיהוּ בְּאַמְרָם ה' הוּא הָאֱלֹהִים). וְאִין טַבַּע כֹּלֵל אֵלֹהִים רַק הַשְּׁגָחָה וְהוּא יִתְבַּרְךְ מְכִיב בְּהֵם תְּמִיד וְרוּאָה מַעֲשִׂיהֶם וְרוּצָה בְּהֵם וְלִכֵּן מְכוֹנֵי לֵב בְּהַתְּבַוְּנוֹת בְּאֱמֶת וְרִצּוֹן וְחֵשֶׁק אֵלֵינוּ יִתְבַּרְךְ מִפְּנֵי זֹאת הַיְדִיעָה כְּנ"ל, הֵמָּה מוֹצִיאִים מִן הַהַסְתֵּר לְגִילּוֹי בְּרַבּוֹת וְשַׁפְעַת מְזִי דַעַת וְכֹל טוֹב מִן הַבְּרַכָּה הָעֲלִיוֹנָה לְמַטָּה, מִמְּקוֹם הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיוֹנָה דְקְב"ה, מִמְּקוֹר הַמַּעֲיִין לְהַטִּיב לָנוּ, וְיוֹצֵאִים הַבְּרַכּוֹת שְׁמוֹנִים בְּעֵלֵי כוֹנֶת

אמת בכל גווני הגזעים של י"ג נחלים והשורשים של אמת של כל המעשים של המצוות כנ"ל בדרך ישר של אמת ישרה בראוי וכפי שנראה להם האמת למעלה להורידה בלבוש אמת למטה, עד שמתברכים עליונים ותחתונים, כפי סדר ההשתלשלות של העולמות מלמעלה למטה, כדוגמת העלייה בתפילה לשורש העליון, ממלכות עד אצילות ומאצילות למטה למלכות בהורדת השפע כידוע, ושם הקדוש מתברך על ידם, כי שמו מרמוז על כל העולמות אשר מהווה אותם הוא יתברך והוא אחד כמו קודם הבריאה מבורך תמיד בקדושתו וממשיך טהרה לעולם. אשרי חלקם של המכוונים לכם באמת, שהרי הקב"ה קרוב אליהם ומגלה השגחתו השלמה ומזומן בהשגחתו כנגדם כפי מידת האמת שלהם שזכו לה בכוונתם ומעשיהם, בשעה שקוראים לו הוא מזומן אליהם ככתוב כנ"ל קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראו באמת, בשעה שהם בצרה מפני השקר והרע בחינת זאב ונמר שהוא הנגדיות והטומאה והשקר והסתרה והדין הרוצה להתגבר עליהם להפילם ולהרחיקם מן הקדושה שזה זה עיקר הצרה נהרות של הצרות, אך המה חותרים בהשקם לגלות האמת מתוך הושך ההסתרה, אזי הוא אצלם ומגלה להם אור האמת והשגחה לסלק החושך והרע והמצר להם, וכנגד מעשי וכוונת אמת שלהם כנ"ל הוא מכבד אותם בלבוש נאה ומפואר לנשמה כנגד לבוש מעשיהם וכוונתם לאורו וברכתו, בלבוש ברכה בעולם הזה בירידת השפע של השגחה ובעולם הבא לעתיד עין לא ראתה זולתך בעת שיהיו נכללים באחדותו. זהו שכתוב כי בי חשק ברצון וכוונת הלב אמתיים עד כדי מעשי אמת, ואפלטוהו מן צרת הרע והשקר והטומאה שהוא התנגדות, כי ידע שמו שהוא אחד בחינת אבני שיש, שגם ביש באחר הבריאה הוא כקודם הפעולה, שדייקא על ידי זה חשק בי וחשק לעשות רצוני האמת, כי דייקא על ידי אבני שהוא בחינת אחד, שמגלים אחדות ושמו בכוונתם הטהורה והקדושה ושם באחד לא שייך התנגדות ולכן מתבטל הרע והצרה ממילא. ויהי רצון שיתבטל הרע וכל הצרות ונזכה לגילוי הטוב האמת בשלמות ויתקיים בנו, וגם זאב עם כבש ונמר עם גדי ירביץ, ויתבטל טומאת מת ונזכה לתחיית המתים לראות עין בעין קדושי עליון אנשי אמת הצדיקים. ויבוא אליהו הנביא איש האמת לגלות ולכשר ולהשמיע דברי שלום ואמת כי ה' הוא האלוקים. ביום הוא יהיה ה' אחד ושמו אחד במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטאים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. השקך הוא הרע, הוא השמאה. ועל ידיה מסיר השגחת השם ותברך מעליו. אבל על ידי אמת, השגחת השם ותברך עליו בשלמות:

- ב. בשתדל להכליל באחד, עד שיהיה נכלל אחר הבריאה בבחינת קדם הבריאה, שיהיה פלו אחר פלו טוב פלו קדש, כמו שהיה קדם הבריאה, תשמור את עצמך משקך ותברך רק אמת, ותהיה איש אמת לאמתו, ועל ידי זה תהיה נכלל באחד פנ"ל, כי אמת הוא אחר פנ"ל:
- ג. על ידי כונת הלב באמת מתוך התבוננות ברע האמת של סדר הפנימיות של העולמות העליונים, שמכון בזה בעת קיום המצוות והתפלה על ידי זה ירד שפע למטה לעולם הזה וגם זוכה לשקר גדול בעולם הבא.

תפילה על פי הלימוד

השמאה אעביר מן הארץ. ותטהרנו ותקדשנו בכל מיני טהרות וקדושות. ותקיים בנו מקרא שכתוב, ונרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. ותנלה האמת בעולם חיש קל מהרה ותקיים בימינו "שפת אמת תבון לעד ועד ארבעה לשון שקר. אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו. הדרבני באמתך ולמדני כי אתה אלקי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני ה' דרךך אהלך באמתך יחד לכבי ליראה שמך. שלח אורך ואמתך המה ונחוני וביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך. מי א"ל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעד אפו כי הפין חסד הוא. ישוב ורחמנו יכבש עונותינו ותשליך במצלות ים כל חטאתם. תתן אמת לעלב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם. השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם". אמן ואמן:

בעין החמלה ותחנינה עד שנופה להכליל בך באמת, ויתאחדו ויכללו אחר הבריאה בקדם הבריאה על ידי השגחתך השלמה, ויהיה פלו אחר פלו טוב פלו קדש פלו אמת: ותצילני מפגם הראות, ותקדש את עיני תמיד, ולא אסתכל עוד בשום דבר הפוגם את הראות, רק אזכה להסתכל בעיני בתורתך, ולהסתכל על צדיקיה האמתיים, ועל כל הדברים המקדשין את העינים, עד שיהיו עיני קדושים וטהורים תמיד באמת לאמתו, ואזכה לתקן מהרה את כל הפגמים שפגמתי בעיני. ותעורני ברחמיך ותשמרני מקלקול הוש הראות חס ושלוש, ולא יכהו מאור עיני לעולם, וגם עד זקנה ושיבה, אל תעזבני, ותשמר את אור עיני תמיד, למען אזכה להגות בתורתך יומם ולילה, ולגדל שנה מעיני, ולא יגיע לי על ידי זה שום הזק ומחולש לעיני, ויהיו עיני מאירות כשמש וכינה.

יחיד ומיוחד, קרבנו אליך באמת, ותדחה ותעביר ותכפל השקר והרע והשמאה מן העולם, ותקיים מהרה מקרא שכתוב, ואת רוח

ה' אלקים אמת, עורני ברחמיך הרבים והצילני מן השקר והיה עמי תמיד, ושמרני שלא יצא שום דבר שקר מפי לעולם, בין בשוגג בין כמזיד בין באנס בין ברצון. ותעורני שלא אהיה נכשל בשום דבר שקר אפלו בטעות, וכני לאמת ברחמיך הגדולים. חוס והמל עלי והעלני משמאה לטהרה מחל לקדש, קדשני בקדשתך העליונה באמת, "הצני ה' מאדם רע מאיש חסמים תנצרני. כל מוצתיך אמונה שקר רדפוני עורני. ה' הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה. דרך שקר חסר ממני ותורתך חנני. לא ישב בקרב ביתי עשה רמיה דובר שקרים לא יבון לגדל עיני". חנני וענני ופדה נפשי האמללה מן הרע ומן השמאה ומן השקר, ותן לי במתנת חנם אמת וחסד, ותשפיע עלי מאתך קדשה וטהרה אמת וטוב. החזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, ונכני מעתה לצאת מהרה מרע לטוב, משמאה לטהרה, משקר לאמת, ואזכה לעצם האמת לאמתו. ותמשיך השגחתך השלמה עלינו, ותשגיח עלינו בשלמות

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרזו תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.